

Folketinget, Europaudvalget
Christiansborg

Dato: 9. december 2010
J.nr.: 10/30484

**Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 1
vedrørende KOM(2008) 0820. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pia Adelsteen (DF).**

KOM(2008) 0820

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne.

Spørgsmål 1

Ministeren bedes – i forlængelse af mødet i Europaudvalget den 5. november 2010 - oversende et notat, der belyser, hvad den foreslåede ændring af Dublin-forordningen vil betyde for Danmark.

Svar:

Danmark deltager i anvendelsen af den nugældende Dublin-forordning (343/2003/EF) via parallelaftale af 8. marts 2006 (L 66/38), som Danmark har indgået med Fællesskabet (nu EU) på mellemstatsligt grundlag. Danmark er forpligtet til at anvende Dublin-forordningens bestemmelser, når det skal fastlægges, hvilket land der er ansvarlig for at behandle en asylansøgning i EU.

Det fremgår af parallelaftalen, at eventuelle ændringer i Dublin-forordningen ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Når der vedtages ændringer af forordningerne, skal Danmark senest 30 dage efter vedtagelsen meddele Kommissionen, hvorvidt Danmark ønsker at gennemføre indholdet af ændringerne eller ej. Hvis Danmark beslutter dette, skal det anføres, om gennemførelsen skal ske administrativt, eller om det kræver godkendelse i Folketinget.

Kommissionen fremsatte den 3. december 2008 ændringsforslag til Dublin-forordningen (KOM(2008) 0820), som fortsat forhandles i arbejdsgrupperne under Rådet. Europa-Parlamentet fremlagde i maj 2009 sin rapport om Kommissionens ændringsforslag. Det endelige resultat af forhandlingerne kendes endnu ikke. Først når forhandlingerne er afsluttet, vil betydningen af eventuelle ændringer kunne fastlægges.

Dublin-forordningen anvendes i kraft af parallelaftalen i dansk ret, hvorfor indholdet af ændringsforslaget får direkte betydning for dansk ret. Nedenfor skitseres de væsentligste ændringer i Dublin-forordningen under hensyntagen til de igangværende forhandlinger herom i rådsregi. For en detaljeret gennemgang af Kommissionens ændringsforslag henvises til grundnotat oversendt til Folketinget den 14. april 2009.

Kommissionens ændringsforslag indebærer ifølge artikel 1 en udvidelse af personkredsen, som er omfattet af anvendelsesområdet til også at omfatte personer, der har søgt om eller nyder subsidiær beskyttelse.

Familiedefinitionen foreslås udvidet i artikel 2 i forhold til den nugældende Dublin-forordningen. Definitionen skal ifølge Kommissionens forslag også vedrøre gifte, mindreårige børn, såfremt det tjener børnenes tarv bedst, at de bor sammen med deres far, mor eller værge. Dette gælder også far, mor, søskende eller værge til gifte, mindreårige børn, såfremt dette tjener barnets tarv bedst for et eller flere af de mindreårige. Som følge af diskussionerne i arbejdsgrupperne under Rådet ønskes definitionen af familiemedlemmer fastsat til ægtefæller, faste samlevende, ugifte mindreårige børn heraf samt voksne, som er ansvarlige for en mindreårig på baggrund af national lov og praksis i den medlemsstat, hvor den mindreårige eller den voksne befinder sig.

Ændringsforslagets artikel 5 indfører en ny pligt for medlemsstaterne til at afholde en samtale med ansøgeren, før der træffes afgørelse i medfør af Dublin-proceduren. Samtalen skal desuden afholdes på et sprog, som ansøgeren med rimelighed kan formodes at forstå, eventuelt med tolk, og skal refereres i en skriftlig rapport. Som følge af diskussionerne i Rådets arbejdsgrupper ønskes ordlyden ændret, således at samtalen alene skal afholdes, såfremt ansøgeren anmoder herom og det skønnes nødvendigt.

Ansvar for uledsagede mindreårige fastlægges i den nugældende Dublin-forordning i artikel 6, hvoraf det fremgår, at ansvaret ligger hos den medlemsstat, hvor et familiemedlem opholder sig lovligt og ellers der, hvor den mindreårige har indgivet sin første ansøgning om asyl. Med Kommissionens ændringsforslag fastslås i artikel 6, 7, stk. 3 og 8, at medlemsstaterne først og fremmest skal tage hensyn til barnets tarv. Ansvaret ligger dernæst hos den medlemsstat, hvor et familiemedlem eller slægtning befinder sig lovligt og kan tage sig af den mindreårige og ellers der, hvor den mindreårige senest har søgt asyl. På baggrund af diskussionerne i Rådets arbejdsgrupper ønskes det at definere slægtninge til at omfatte bedsteforældre, søskende og øvrige slægtninge, som tidligere har taget sig af den pågældende, samt i anden række at gøre den stat ansvarlig, hvori den mindreårige har indgivet sin første ansøgning om asyl.

Overførsel af sårbare personer udgør en del af den humanitære klausul i artikel 15 i den nugældende Dublin-forordning. Med ændringsforslaget foreslås i artikel 11, at sårbare personer skal overføres til den medlemsstat, som anses for bedst egnet til at lade slægtningene blive sammen eller til at sammenføre dem. Ved afgørelsen heraf tages der hensyn til, hvad der tjener de pågældendes tarv bedst, herunder om den afhængige person er i stand til at rejse. Under diskussionerne i Rådet ønskes slægtninge defineret som ovenfor, hvorved bestem-

melsens anvendelse indskrænkes. Såfremt ansøgeren på grund af dårligt helbred er forhindret i at rejse i en længere periode, vil dette medføre, at opholdsstaten er ansvarlig for at behandle den pågældendes asylansøgning.

I den nugældende Dublin-forordning fastlægger artikel 19, at der skal gives klageadgang til en domstol. Med ændringsforslaget foreslår Kommissionen i artikel 26, at der skal sikres klageadgang og stillingtagen til anmodning om opsættende virkning inden 7 dage. Der skal ydes retshjælp og sproglig bistand. Arbejdsgrupperne under Rådet ønsker at pålægge medlemsstaterne at sikre ansøgeren adgang til at anmode om opsættende virkning samt alene at give adgang til retshjælp efter nationale regler, når der er en rimelig formodning for, at ansøgeren kan vinde sagen.

Frihedsberøvelse reguleres ikke i den nugældende Dublin-forordning, men Kommissionen foreslår i artikel 27, at en person kan frihedsberøves, såfremt der er væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og såfremt mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt. Frihedsberøvelsen skal bekræftes af en domstol og kan kun anvendes fra det tidspunkt, hvor der er truffet afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat og kun i så kort tid som nødvendigt til at gennemføre overførslen. Det ønskes på baggrund af forhandlingerne i arbejdsgrupperne under Rådet at spørgsmålet om frihedsberøvelse reguleres i modtagedirektivet, og at der indføres en bro-bestemmelse herom i Dublin-forordningen.

Med Kommissionens ændringsforslag foreslås en ny suspensionsmekanisme i artikel 31. Suspension af Dublin-proceduren kan ske, når der er en akut situation i en medlemsstat, der har sat dens modtagesystem under pres, samt når Kommissionen, evt. på baggrund af en henvendelse fra en medlemsstat, finder at en medlemsstat ikke lever op til fællesskabsretten. Suspension kan ske i seks måneder, der kan forlænges med yderligere seks. De fleste medlemsstater ønsker suspensionsmekanismen fjernet.

Med venlig hilsen

Birthe Rønn Hornbech